

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **N. D. Ch.**, zast. JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem v Teplicích, Dlouhá 31/63, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2006, č. j. 15 Az 273/2003 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4. 9. 2006, č. j. 15 Az 273/2003 - 29, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 11. 2002, č. j. OAM-1606/AŘ-2002, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, kterým nebyl žalobci udělen azyl pro neplnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu,

a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít

o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že stěžovatel ze země původu odešel za prací, uváděl, že v zemi původu je těžký život a není tam práce. Dále uváděl, že nechtěl žít v komunistické společnosti a že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva, zatímco v Evropě je demokracie. Zúčastnil se také protikomunistické demonstrace a obával se, že bude zatčen, proto raději odejel ze země.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že mu nebyla dána možnost se před rozhodnutím vyjádřit ke všem podkladům a nebyl poučen, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl v řízení újmu a dovozuje porušení čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Dále uvádí, že požadavek soudu, aby uvedl, jakým způsobem mohlo mít tvrzené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem vliv na zákonnost rozhodnutí je extenzivním a nezákonným výkladem zákonných ustanovení. Stejně tak brojí proti nedostatečnému dokazování stran dodržování lidských práv a situace ve Vietnamu. Namítá i to že již několikrát bylo judikováno že výrok „žaloba se zamítá“ je „neurčitý a nesrozumitelný“, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 22 Cdo 655/2001). Konečně pak namítá porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 34 správního řádu, resp. neúplný přezkum soudu. Závěrem kasační stížnosti požaduje zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak vyplývá z rozhodnutí soudu, krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a je téhož názoru, že potíže stěžovatele nezakládají důvody pro udělení azylu podle § 12 a ani § 14 zákona o azylu. Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, námitkami obdobného rázu se Nejvyšší správní soud převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

Ke všem obecným námitkám stěžovatele, které nejsou podloženy žádnými konkrétními tvrzeními - stěžovatel obecně namítal porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 34 správního řádu, nedostatečné dokazování stran dodržování lidských práv a situace ve Vietnamu, resp. neúplný přezkum soudu - odkazuje Nejvyšší správní soud souhrnně např. na rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41, na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 – 103, vše viz www.nssoud.cz, který se vztahuje k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek.

K námitce týkající se nesrozumitelnosti a neurčitosti výroku krajského soudu „žaloba se zamítá“ Nejvyšší správní soud poznamenává, že judikát, na nějž v dané souvislosti odkazuje stěžovatel, dopadá na zcela odlišnou situaci (na vlastnický spor) a netýká se správního soudnictví. Odkázat je rovněž třeba na § 78 odst. 7 s. ř. s., který správním soudům ukládá zamítnout žalobu, ukáže-li se, že je nedůvodná.

Tvrdí-li stěžovatel, že mu nebyla dána možnost se před rozhodnutím vyjádřit ke všem podkladům, nebyl poučen, aby neutrpěl v řízení újmu a dovozoval porušení čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, je třeba uvést, že azylové řízení vykazuje oproti klasickému správnímu řízení některé odlišnosti. Zejména je zahajováno na návrh azylanta, který je oprávněn a současně i povinen uvést veškeré skutečnosti již do návrhu na zahájení řízení, resp. do protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, na základě kterých pak správní orgán rozhoduje o udělení či neudělení azylu. Správní orgán přitom stěžovatele již při sepisování označeného protokolu poučí na podkladě jakých informací bude rozhodovat a poskytne mu možnost navrhnout jejich doplnění. Tak tomu bylo i v souzené věci, stěžovatel byl seznámen s tím, že správní orgán má pro posouzení jeho případu k dispozici dokumenty týkající se situace ve Vietnamu (zejména zprávy MZV USA a MZV ČR o dodržování lidských práv ve Vietnamu). Tyto dokumenty však stěžovatel na výzvu nijak nedoplnil, uvedl, že s obsahem protokolu souhlasí a nežadá změny ani doplnění.

Konečně k námitce stěžovatele, že požadavek soudu, aby uvedl, jakým způsobem mohlo mít tvrzené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem vliv na zákonnost rozhodnutí je extenzivním a nezákonným výkladem soudu, uvádí Nejvyšší správní soud, že s. ř. s. je ovládán zásadou dispoziční, kdy žalobce musí tvrdit a prokázat, že došlo k porušení jeho práv, resp. nezákonnosti. Nemůže se tak jednat o extenzivní či nezákonný výklad. Podpůrně odkazuje Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 19/2003 - 62, viz www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová

č. j. 4 Azs 225/2006 - 53

předsedkyně senátu